

Lite hopp och studs.

Idag spelas den sista föreställningen av höstens minst omskrivna pjäs på Malmö Dramatiska Teater. Elsa Beskows *Solägget* är teaterns första försök att göra dramatik för de yngsta barnen, och den har under november och december erbjudits som gratisföreställning på Intiman, för Malmös förskolor. I runda tal 1800 barn har sett den, men på premiären var inga recensenter inbjudna. Varför det? Den första förklaringen jag fick var att de inte ville ha recensioner av en föreställning som vanligt folk inte kan köpa biljetter till. När jag sedan ringde upp för att förhöra mig närmare om det här, fick jag höra att det inte är någon riktig pjäs utan mer en föreställning där skådespelarna läser ur boken och illustrerar det med några sånger och "lite hopp och studs".

Det slutade med att jag bad att få komma en vecka efter premiären, och då visade sig beskrivningen jag fått stämma väl med innehållet. "Inställsamt", skriver jag i mitt block när skådespelarna ska föreställa figurerna i boken på ett sånt där lite knasigt sätt. Bra teateruppsättningar skapar en helhet som alltid är större än delarna, men här blir det ett varken eller. Istället för att göra teater av Beskow visar man halvtaskiga projektioner av bokens bilder och låter skådespelarna spela mot dem. Resultatet blir att man varken får frossa i Elsa Beskows mytiska bilder av den lilla älvan som hittar en apelsin i skogen (som bokläsaren gör), eller njuta av skådespelarnas förmågor att förvandla scenen till en skog.

Det beklämmande med *Solägget* är att den är gjord med så låga ambitioner. Samtidigt som Malmö Dramatiska Teater gör en konstnärligt fullödiga version av *Snövit* på Hipp spelar man här en föreställning som ger intryck av att upphovsmännen inte sett någon barnteater de senaste fyrtio åren. Och det i en stad där fria grupper som Teater 23 och Expressteatern – eller danskooperativet Rörelsen – ständigt utforskar scenkonstens möjligheter att skapa komplexa och påhittiga verk för små människor.

Gratisteater har i alla tider varit ett hot mot barns rätt till genomarbetade kulturupplevelser. Är det inte arbetslöshetsprojekt så är det förskolelärare som själva drömmer om att stå på en scen; inom barnteaterområdet dyker det ständigt upp nya entusiaster som inte är tillräckligt framgångsrika för att få kulturstöd och som just därför producerar gratisteater för skolor och förskolor för att åtminstone få en publik. Och skolorna ställs inför valet att få en undermålig föreställning gratis, eller att lägga upp 50 kronor per barn för en föreställning som gör skillnad. Det är mycket roligt att Malmö Dramatiska Teater nu också vill producera teater för de små barnen. Men det kommer inget gott ut av att en institution gör teater som inte är värd att betala för.

Ur Sydsvenskan, 7 december 2007